

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Openbaar Ministerie te Groningen niet (meer) reageert op zijn brieven en aangiften.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker doet sinds een aantal jaren regelmatig schriftelijk aangifte bij het Openbaar Ministerie te Groningen (OM) van feiten die volgens verzoeker strafbaar zijn. Het OM reageert sinds enige tijd niet meer op de brieven en aangiften van verzoeker.

Bevindingen

Visie verzoeker

1. Verzoeker vindt dat het OM hem niet serieus neemt. Zijn aangiften betreffen serieuze aangiften over strafbare feiten waarbij sprake is van een concreet vermoeden van schuld. Verzoeker is van mening dat iedere aangifte op haar merites dient te worden beoordeeld. Volgens verzoeker behandelt het OM iedere brief hetzelfde en kijkt het OM niet of de brief over iets ernstigs gaat. Verzoeker stelt dat hij niet wekelijks aangifte doet. Dit komt een enkele keer voor, maar niet altijd. Verzoeker vindt dat het OM zijn aangifte in behandeling hoort te nemen wanneer deze is voorzien van nadere gronden. Dat het OM niet meer op zijn brieven reageert, acht verzoeker weinig professioneel. Het OM stuurt zelfs geen ontvangstbevestiging.

Visie hoofdofficier van justitie

2. Voordat verzoeker de Nationale ombudsman benaderde, diende hij een klacht in bij het OM. De hoofdofficier van justitie heeft deze klacht ongegrond verklaard. Volgens de hoofdofficier van justitie heeft verzoeker zich de afgelopen jaren zeer geregeld tot het OM gewend met de melding van allerlei conflicten en problemen met verschillende personen en instanties. Deze conflicten leiden ertoe dat verzoeker aangifte doet tegen medewerkers van deze instanties. Vaak leiden de conflicten ook tot procedures bij de rechter. Wanneer verzoeker in het ongelijk wordt gesteld, doet hij aangifte tegen de rechters die zijn zaak hebben behandeld. De aangiften van verzoeker zijn meestal op geen enkele wijze onderbouwd. Ieder redelijk vermoeden dat sprake is van strafbare feiten ontbreekt doorgaans. Daarom worden de aangiften van verzoeker niet in behandeling genomen door het OM. Daarnaast wordt niet meer op brieven van verzoeker gereageerd. Dit is ook aan verzoeker meegedeeld.

Visie minister van Justitie

3. Naar aanleiding van het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft de minister van Justitie laten weten dat hij de klacht van verzoeker ongegrond acht. Volgens de minister schrijft verzoeker veel brieven en zijn de aangiften die hij doet niet of nauwelijks onderbouwd. Meestal volstaat verzoeker met de mededeling dat hij aangifte doet op grond van het Wetboek van Strafrecht en de nadere gronden in een later stadium zullen worden ingezonden. Volgens de minister gebeurt dit echter nooit. Het OM hanteert het uitgangspunt dat op brieven of aangiften van burgers altijd en zo spoedig mogelijk schriftelijk dient te worden gereageerd. Gelet op de aard en hoge frequentie van de brieven van verzoeker is de minister van Justitie van mening dat het gerechtvaardigd is dat in dit geval wordt afgeweken van dat uitgangspunt. Als op iedere brief of aangifte van verzoeker een (inhoudelijke) reactie zou moeten volgen dan zou dat een te grote druk leggen op de capaciteit van het OM. In de toekomst zal dan ook niet worden gereageerd op de brieven van verzoeker voor zover deze opnieuw een volstrekt niet onderbouwde aangifte betreffen of betrekking hebben op problemen ten aanzien waarvan het OM geen enkele taak heeft.

4. In het verleden heeft het OM de brieven en aangiften van verzoeker gelezen en inhoudelijk beoordeeld. Dit zal het OM in de toekomst ook blijven doen. Verder zal het OM de brief en/of aangifte van verzoeker in behandeling nemen wanneer de inhoud daarvan aanleiding geeft tot een inhoudelijke (re)actie van het OM. Dit betekent onder andere dat toekomstige aangiften van verzoeker in behandeling zullen worden genomen als die aangiften naar het oordeel van het OM een redelijk vermoeden van enig strafbaar feit bevatten. Dit gold en geldt ook voor zover de brieven onderwerpen bevatten die het OM wel aangaan. Wanneer aangiften of brieven in behandeling worden genomen, zal verzoeker hierover worden ingelicht.

5. In 2007 is meerdere keren aan verzoeker meegedeeld dat het OM niet meer reageert op zijn brieven en aangiften. Hierbij verwijst de minister van Justitie naar een brief van het College van procureurs-generaal aan verzoeker van 1 augustus 2007. Deze brief is een reactie op een klacht van verzoeker. Bij de brief van 1 augustus 2007 is een brief van de hoofdofficier van justitie aan het College van procureurs-generaal van 9 juli 2007 als bijlage opgenomen. In de brief van 9 juli 2007 is vermeld dat het OM in de afgelopen zes maanden ruim 20 brieven van verzoeker ontving. Verder staat hierin vermeld dat het OM niet meer reageert op brieven van verzoeker en dit ook al eerder aan verzoeker is meegedeeld. Bij brief van 5 februari 2009 is opnieuw aan verzoeker meegedeeld dat het OM niet meer reageert op zijn brieven.

6. Nu in de brief van de hoofdofficier van justitie van 9 juli 2007 is weergegeven dat al eerder aan verzoeker is meegedeeld dat het OM niet meer op zijn brieven reageert, heeft de Nationale ombudsman tijdens het onderzoek gevraagd wanneer en op welke wijze dit vóór de brief van 9 juli 2007 aan verzoeker zou zijn meegedeeld. Dit kon echter niet meer worden achterhaald. Hierbij speelt het grote aantal brieven van verzoeker een rol. In sommige jaren stuurde verzoeker ongeveer 100 brieven. Deze brieven zijn niet allemaal

gearchiveerd en het documentatiesysteem is in 2005 gewijzigd waardoor stukken van daarvóór soms niet goed terug te vinden zijn. Nu de brief van 9 juli 2007 aan verzoeker is gestuurd als bijlage bij de brief van 1 augustus 2007, was verzoeker in ieder geval ná augustus 2007 bekend met het feit dat het OM niet meer reageert op zijn brieven en aangiften.

Brieven van verzoeker

7. In het kader van het onderzoek heeft de Nationale ombudsman verschillende brieven ontvangen die verzoeker in (een deel van) 2009 en (een deel van) 2010 naar het OM heeft gestuurd. Het gaat om brieven met de volgende data:

- 12 februari 2009 (aangifte tegen waarnemend hoofdofficier van justitie; is reactie op ongegrondverklaring klacht);
- 20 mei 2009 (aangifte poging tot doodslag tegen L.);
- 25 mei 2009 (aangifte tegen onder andere KPN);
- 27 mei 2009 (aangifte tegen Informatie Beheer Groep vanwege het uitvaardigen van een dwangbevel);
- 16 juni 2009 (aangifte tegen college van burgemeester en wethouders van Groningen onder andere vanwege valse voorlichting; het griffierecht bedroeg geen € 29 maar € 41);
- 11 augustus 2009 (aangifte tegen J.);
- 11 augustus 2009 (aangifte tegen H.);
- 11 augustus 2009 (aangifte tegen B.);
- 15 oktober 2009 (aangifte tegen Van den B.);
- 15 oktober 2009 (aangifte tegen president van de rechtbank Groningen);
- 30 december 2009 (aangifte tegen persoon werkzaam bij rechtbank Assen wegens het negeren van een aanwijzing van ambulancepersoneel, het bevorderen van een hartaanval en het niet serieus nemen van meldingen);
- 21 januari 2010 (aangifte tegen onder andere voorzitter sector bestuursrecht van de rechtbank Groningen);
- 22 januari 2010 (aangifte tegen onder meer het college van burgemeester en wethouders van Groningen vanwege het doelbewust verslechteren van de gezondheidssituatie van verzoeker door spanning en frustratie te veroorzaken).

In het merendeel van deze brieven staat geen toelichting vermeld en is weergegeven dat de gronden nog zullen volgen.

Correspondentie verzoeker en het OM

8. Verder heeft de Nationale ombudsman correspondentie ontvangen tussen verzoeker en het OM in de maanden juli en augustus 2000. Op dat moment reageerde het OM nog wel op brieven van verzoeker. Hieronder volgt een korte weergave van deze correspondentie, zodat een indruk ontstaat van het verloop van de correspondentie tussen verzoeker en het OM de afgelopen jaren. Uit de stukken blijkt dat verzoeker op 14 juli 2000 per brief aangifte heeft gedaan tegen een persoon die werkzaam was bij de Rabobank. Die persoon had geschreven dat verzoeker niet van onbesproken gedrag was. Verzoeker voelde zich in zijn eer en goede naam aangetast en deed daarom aangifte. Bij brief van 2 augustus 2000 heeft het OM gereageerd op deze aangifte. In deze brief is vermeld dat het OM uit de stukken die verzoeker heeft gestuurd, opmaakt dat verzoeker werkzaamheden verrichtte voor de Rabobank en dat een 'persoonlijke kwestie' tussen verzoeker en de Rabobank heeft geleid tot het per direct beëindigen van deze werkzaamheden. Volgens het OM is het beëindigen van het werkcontract door de Rabobank een civielrechtelijke aangelegenheid. Uit de brieven van verzoeker kan het OM geen redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit afleiden. Verder stelt het OM dat verzoeker voor het doen van aangifte van strafbare feiten in het algemeen het beste contact kan opnemen met de politie.

9. Vervolgens heeft verzoeker het OM aanvullende informatie gestuurd over zijn aangifte tegen de Rabobank en het OM verzocht alsnog over te gaan tot vervolging. In reactie hierop heeft het OM verzoeker per brief laten weten dat de aanvullende informatie geen aanleiding vormt om alsnog strafvervolging in te stellen. In deze brief wordt dit standpunt gemotiveerd. Ook heeft het OM in deze brief gesteld dat hij zich nadrukkelijk het recht voorbehoudt om niet meer te reageren op brieven over dit onderwerp.

10. In een latere brief heeft het OM verzoeker voor het doen van aangifte opnieuw verwezen naar de politie. In een brief van 4 augustus 2000 schrijft verzoeker dat hij in het verleden al een paar keer heeft geprobeerd aangifte te doen op het politiebureau. Verzoeker schrijft dat hij toen geen aangifte kon doen, omdat de politie zelf beoordeelt of sprake is van een strafbaar feit.

11. Uit de stukken die de Nationale ombudsman heeft ontvangen, blijkt ook dat de hoofdofficier van justitie verzoeker in mei 2004 heeft uitgenodigd voor een gesprek. Verder komt naar voren dat het OM verzoeker in juni 2006 heeft meegedeeld geen strafrechtelijk onderzoek te zullen instellen naar aanleiding van zijn schriftelijke aangifte tegen het college van burgemeester en wethouders van Groningen. Het OM stelt dat een weigering van de gemeente Groningen om de uitkering van verzoeker aan te passen een bestuursrechtelijk geschil is. Daarom is er voor het OM geen taak weggelegd.

12. Verder komt uit de stukken naar voren dat verzoeker verschillende keren op grond van artikel 12 Wetboek van Strafvordering (Sv) (zie Achtergrond onder 1) beklag bij het gerechtshof heeft ingediend vanwege het uitblijven van vervolging door het OM. In verschillende brieven aan het OM (waaronder een brief van 4 augustus 2000) kondigt verzoeker aan deze procedure te zullen starten.

Beoordeling

13. Uit de stukken komt naar voren dat het OM verzoeker in augustus 2007 en februari 2009 heeft meegedeeld dat niet meer zal worden gereageerd op zijn brieven. Het OM stelt dit ook al vóór augustus 2007 aan verzoeker te hebben meegedeeld. Verzoeker heeft dit niet ontkend. Voor het overige zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat de stelling van het OM niet juist zou zijn. Bij zijn beoordeling gaat de Nationale ombudsman er dan ook van uit dat het OM verzoeker al vóór augustus 2007 heeft meegedeeld dat niet meer op zijn brieven wordt gereageerd. Door gebrekkige registratie kon tijdens het onderzoek niet meer worden achterhaald wanneer en hoe dit zou zijn gebeurd. De Nationale ombudsman hecht eraan in dit verband te wijzen op het belang van een goede registratie van correspondentie.

Ten aanzien van de klacht van verzoeker wordt als volgt overwogen.

14. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. De nadelige gevolgen van een beslissing, waarbij aan een burger beperkingen worden opgelegd in diens contacten met een overheidsinstantie mogen niet onevenredig zijn in verhouding tot de met die beslissing te dienen doelen.

15. Zoals de Nationale ombudsman eerder heeft overwogen in zijn rapporten 2007/015, 2005/241 en 2006/283 dient het uitgangspunt van de overheid te zijn dat op brieven van burgers een reactie volgt. Echter wanneer burgers in de van hen te verwachten verantwoordelijkheid voor hun correspondentie zelf in gebreke blijven, hoeft de overheidsinstantie niet altijd of in ieder geval niet altijd inhoudelijk te reageren. Burgers dienen ook zelf bij te dragen aan een vruchtbare samenwerking met de overheid.

16. Er kunnen zich situaties voordoen waarin een overheidsinstantie in reactie op een brief of verzoek kan volstaan met de mededeling dat in het vervolg niet meer zal worden gereageerd. Algemene voorbeelden hiervan kunnen zijn: frequente verzoeken die niet zijn toegelicht, brieven met een beledigende toonzetting, brieven die gaan over een blijvend meningsverschil waarbij geen nieuwe standpunten te verwachten zijn, kennisgevingen, verzoeken om een specificatie als die specificatie al uit eerdere brieven valt af te leiden, anonieme brieven, brieven die persoonlijk - via het huisadres - aan bestuurders en ambtenaren zijn gericht en rappelbrieven die het antwoord hebben gekruist.

17. Indien een burger een overheidsinstantie dusdanig vaak benadert - schriftelijk, telefonisch, per e-mail of persoonlijk - dat daardoor een onevenredig beslag wordt gelegd op de overheidsinstantie en/of haar organisatie, acht de Nationale ombudsman het in specifieke omstandigheden aanvaardbaar dat door de overheidsinstantie maatregelen worden getroffen om dit beslag te beperken. Uiteraard dient het recht van de betrokken burger om zich tot de overheidsinstantie te wenden daarbij niet onevenredig te worden beperkt.

18. Het antwoord op de vraag wanneer er sprake is van een onevenredige inspanning van de overheidsinstantie is niet eenduidig te geven en zal afhankelijk zijn van het specifieke geval. Daarvan zou slechts sprake kunnen zijn, indien de burger zich veelvuldig tot de betrokken overheidsinstantie richt en van die instantie een inspanning vergt die buitensporig afwijkt van wat van die overheidsinstantie mag en dient te worden verwacht.

19. In de onder punt 15 genoemde rapporten heeft de Nationale ombudsman een gedragslijn voor overheidsinstanties vastgesteld bij een veelheid van correspondentie. Indien correspondentie met een overheidsinstantie leidt tot een tijdsbeslag dat buitensporig afwijkt van hetgeen in de gegeven omstandigheden van de overheidsinstantie als dienstverlenende organisatie mag worden verwacht en hierdoor het belang van die overheidsinstantie om zijn werkzaamheden in het belang van anderen te kunnen blijven verrichten onder druk komt te staan, kan de overheidsinstantie eenzijdig een gedragslijn opleggen waardoor een adequate reactie waar nodig mogelijk blijft maar een onevenredige belasting wordt beperkt. Bij het eenzijdig opleggen van een gedragslijn mag, gelet op het individuele belang van de burger om zich tegenover de overheidsinstantie te uiten, betrokkene niet worden beperkt in zijn mogelijkheden tot rechtsbescherming en zijn mogelijkheden om zich schriftelijk tot de overheidsinstantie te wenden.

20. Gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het OM het evenredigheidsvereiste niet heeft geschonden door in beginsel niet meer te reageren op de brieven/aangiften van verzoeker. Hierbij zijn de volgende inhoudelijke aspecten van belang. Verzoeker stuurt al gedurende een periode van jaren zeer regelmatig brieven/aangiften naar het OM. Het merendeel daarvan is niet onderbouwd. Verder wijzen de wel (enigszins) toegelichte aangiften op het eerste gezicht niet zozeer op strafbare feiten, maar meer op civiel- en/of bestuursrechtelijke geschillen.

Daarnaast is de wijze waarop het OM het stoppen met reageren heeft aangepakt redelijk. Allereerst heeft het OM deze beslissing niet onaangekondigd genomen. Voorts is verzoeker niet beperkt in zijn mogelijkheden om het OM schriftelijk te benaderen. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker in 2009 en 2010 regelmatig brieven/aangiften heeft gestuurd naar het OM. Het OM leest en beoordeelt de brieven/aangiften van verzoeker. Mocht er naar het oordeel van het OM sprake zijn van een vermoeden van een strafbaar feit dan zal het OM de aangifte van verzoeker in behandeling nemen. Ook wanneer verzoeker het OM een brief stuurt waarin hij een onderwerp aan de orde stelt dat verband houdt met de taak

van het OM, zal het OM de brief in behandeling nemen.

21. Mocht het zo zijn dat het OM een aangifte van verzoeker niet in behandeling neemt, terwijl objectief gezien sprake is van een vermoeden van een strafbaar feit dan is voldoende voorzien in de rechtsbescherming voor verzoeker. Hierbij is meegewogen dat het uitblijven van een uitdrukkelijke beslissing van het OM over het al dan niet overgaan tot vervolging niet in de weg staat aan het starten van een procedure bij het gerechtshof op grond van artikel 12 Sv. In een uitspraak van 19 mei 2003 van het gerechtshof te Den Haag is overwogen dat een belang bij het voeren van een procedure op grond van artikel 12 Sv ontstaat op het moment dat vaststaat of redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een strafbaar feit niet (verder) wordt vervolgd. Verder heeft het gerechtshof te 's-Hertogenbosch in een uitspraak van 27 maart 2007 overwogen dat het uitblijven van enige beslissing over vervolging uiteindelijk kan leiden tot een situatie dat feitelijk sprake is van niet vervolging (zie Achtergrond onder 2).

22. Dat met het uitblijven van een reactie van het OM verzoeker niet wordt gewezen op de mogelijkheid om deze procedure bij het gerechtshof te voeren, maakt het oordeel van de Nationale ombudsman niet anders. Uit de stukken komt namelijk naar voren dat verzoeker meerdere procedures op grond van artikel 12 Sv heeft gevoerd. Daarnaast blijkt uit de stukken dat verzoeker in een brief van 4 augustus 2000 heeft aangekondigd deze procedure te zullen starten. In die periode reageerde het OM nog wel op de brieven van verzoeker. Dit betekent dat verzoeker al bekend was met de procedure op grond van artikel 12 Sv vóórdat het OM niet meer reageerde op zijn brieven/aangiften.

Alles overziend heeft het OM, zoals hiervoor al vermeld, het evenredigheidsvereiste niet geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Openbaar Ministerie te Groningen is niet gegrond.

Onderzoek Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 12

"1. Wordt een strafbaar feit niet vervolgd, de vervolging niet voortgezet, of vindt de vervolging plaats door het uitvoeren van een strafbeschikking, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen, dan wel de strafbeschikking is uitgevaardigd. Indien de beslissing is genomen door een officier van justitie bij het landelijk parket of bij het functioneel parket, is het gerechtshof te 's-Gravenhage bevoegd."

2. uitspraken

Gerechtshof 's-Gravenhage 02075.K10 LJN: AF8921 (zie www.rechtspraak.nl).

Gerechtshof 's-Hertogenbosch K06/1556 LJN: BD6434 (zie www.rechtspraak.nl).